Írni, vagy festeni ugyanaz

Prokop Péter 1919. január 6-án született Kalocsán. 1942-ben szentelték pappá. *Kontuly Bélától*, *Elekfy Jenőtől, Barcsay Jenőtől* és *Domanovszky Endrétől* tanulta a mesterséget a Képzőművészeti Főiskolán. Papként Dunapatajon, Kecelen, Mélykúton és Kiskőrösön szolgált.

1957-ben hagyta el az országot, és Rómában az Accademia di Belle Arti di Román folytatott tanulmányokat. Írói, festői munkásságát 1983 és 1985 között hat Rómában kiadott könyve őrzi. Írásai Magyarországon először *1989-ben a Művészetbarátok Egyesülete kiadásában* jelentek meg *Fügefám alól* címmel.

Festményeinek első „nyilvános" kiállítását 1987. június 22-én a Jurta Színházban nyitották meg. 70. születésnapján a Csontváry teremben láthatták alkotásait az érdeklődők. Ezt követően az ország számos településén, de határon kívül is, az ausztriai Bécsújhelyen, majd Mödlingben nyílt tárlata a *Művészetbarátok Egyesülete szervezésében.*

Munkásságáról így vallott: „kezdeti festő korszakom után expresszívvé vált szemléletvilágom. Szenvedély, dinamika, hangsúlyos kimondás a sajátom. Sötét-világos, fény-árnyék, kontraszt színek a megoldásaim…A vonal szerepének döntő hangsúlyát különböző technikákkal értem el. Nincs különösebb, nehezen kidolgozott elméletem. Élményeim hatására az ösztönöm vezeti kézjárásom… Az absztrakt csábításától megmenekültem.

Sem történészbúvár, se kielégíthetetlen bányász, sem a világot keresztül-kasul száguldó cserkésznő nem vagyok. A nyolc-tízezer munkát testamentálók közé tartozom, akik a számunkra kimért időben minél több művalutatát harácsolnak össze… Csak azt adom közkézre, amiben hiszek. A hamis prófétákat megvetem. Hirdetem a lélek minőségét, mely több, mint az abrakot ropogtató barom… Rájöttem *írni, vagy festeni ugyanaz…* Az utcán csavargó, életet figyelő, szemlélődő beszél belőlem. Sem pap, sem filozófus, sem művész. Azaz mind a három, sémáktól megszabadult kereső, aki a humanizmus nevében morfondírozik. Keresi önmaga, a világ miértjét. Nem elkötelezett, hanem inkább megértő alapon. A jóságra hivatott ember társas viszonylatait bogozgatom. Egy kicsit apostolként, aki nyes is, de inkább olt és szemezget."

Prokop Péter 1999-ben költözött haza Rómából. Egyesületünk alapító tagja 2003. november 11 óta nem lehet közöttünk. Emlékét őrizzük, szellemiségét lehetőségeinkhez, és tehetségünkhöz mérten terjesztjük.

Geröly-Bársonyi Hilda
(Művészet és Barátai 2014 november-december)

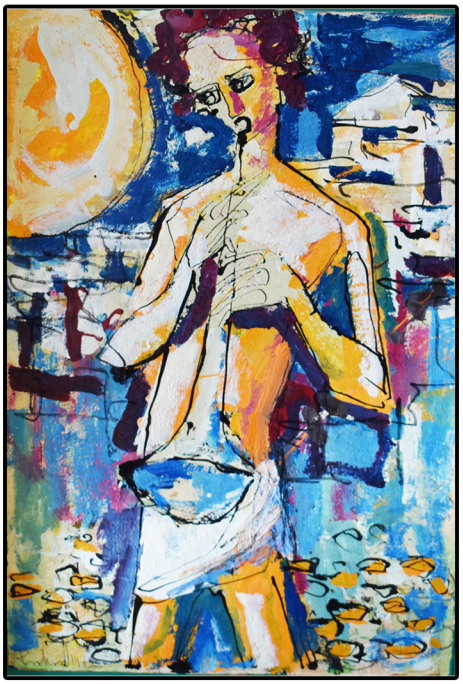

Prokop Péter: Pan – (Róma 1972)

„Mikor tervezgettem, hogy haza bátorkodom, puhatolóztam, hogyan és hova. Az akkori illetékes udvariasan kikísért az autóbusz-fölszállóhoz. Megreszkíroztam a búcsúzás zavarában, mint véletlen eszembe jutott mellékeset, a nem túlságosan érdeklő kérdést: szülővárosom csalogató ötlet, de Csepel is kínál meghúzódó lakhelyet. A válasz kiábrándítóan hangzott: jobb neked az, menj inkább Pestre! Talán próféta szólt belőle, de taszítását darázscsípésnek éreztem. Fájt sokáig, rossz emléke belém mar azóta is. Utólag igazolódott ajánlata sem gyógyította ki a bennem maradt fullánkot. Ilyen az ember! A szúrás már begyógyult, a piros daganat leapadt, a jóslat nagyon is bevált, az arculcsapás is holnapra elmúlik, a legyintő kéz lendülete azonban holtunkig elkísér. Pedig magam is elítélem a farizeuskodást: megbocsátani kötelesség, de elfelejteni képtelenség."

„Szívós küzdelmek után, munkáimmal a nyakamon egyre vártam, hogy fölfigyelő szem észrevegyen, és jóakaratú kéz utánam nyúljon. Értékelje és helyére tegye életművemet. Szobám fölhalmozott anyaga között az illetékesek teljes közönye fojtogat. Fogyó erőmmel, végínségemben hiába jajgatok segítség után…"

Prokop Péter

Gomola György

Római és Budai kertek

Rómában Prokop Péter festőművész
Teremtett művészi kertet,
Budán Geröly Tibor rendet
Rakott a kőből és házat emelt –
Művészet otthonát megteremtők,
Mesében „…egymásra leltek…”
Sugárút Buda és Róma között,
A tett példája e két kert:
Szégyelni és örülni tanít
És mindkét kert tavaszba öltözött:
Zarándokhely, két gyöngyváros fölött.

Tóth Sándor

Az ember arca

(Prokop Péter emlékének)

egyszerű szívvel élt
tiszta művet alkotott
fénybe,arányba szőve
múltat holnapot

tudta időn kívül
kell mindennek állnia
mi ezen belül esik
nem más csak mánia

fellengzős címek
nem kellettek neki
a kép az – mondta
mi napjait élteti

tenger közelében
római ég alatt
ekként nyert érdemet
míg hazája marad
számára a szent hely
Dunával suttogón
magyar szívvel telten

Alapítva 1973

Művészetbarátok Egyesülete

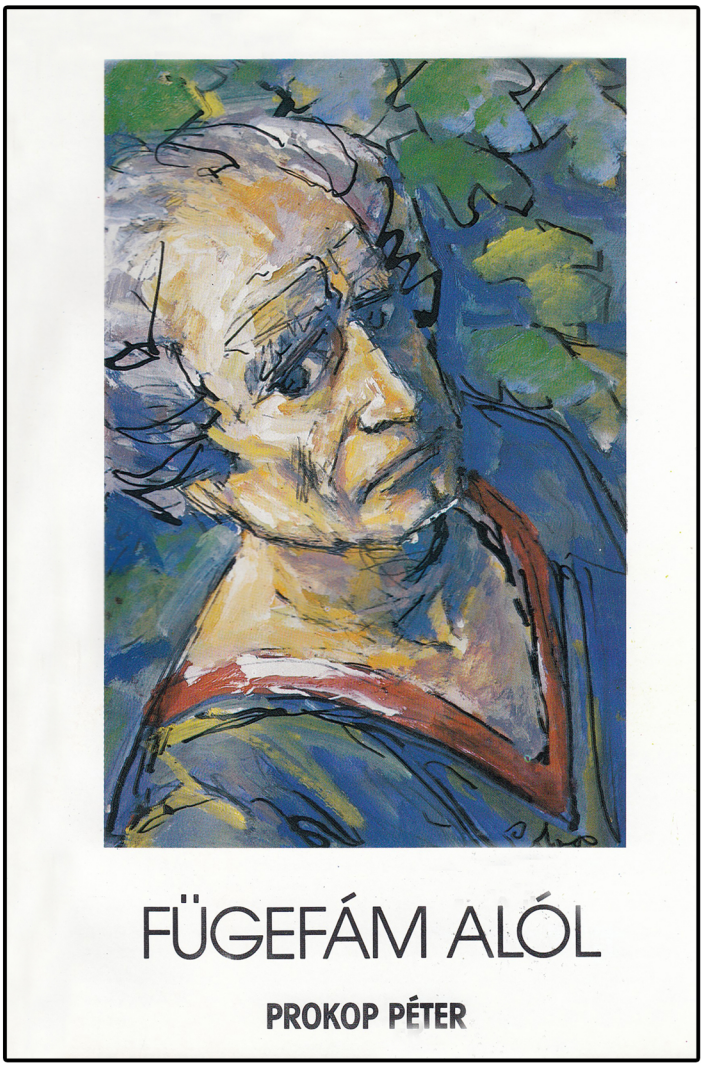

A kötet címlapja

„Szeretem a fügefát, a férfikorom delén bemutatkozó késői ismerőst. Kölyökként csak néha juthattam hozzá… nem prófétálhattam előre, hogy életemnek második felében termelőjévé válok, sőt nem túlzok, specialistájává, mert kertemben magam oltom, szemezem, szaporítom különféle fajtáit… Hogyne kedvelném a fügefát, hisz utolérhetetlenül szerény. Csak a füge marad Hamupipőke, nem divatozik, hiúskodik virágja szépségével. Mostohatestvérei pazarlása közepette talán szégyenli is egyszerűségét.”

Prokop Péter